

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 11 lipca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Raffaelowi Arrichiellowi

(Sprawa C-368/11)

(2011/C 282/20)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Raffaele Arrichiello

Pytania prejudycjalne

Jaką wykładnię art. 43 i 49 traktatu WE w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości i świadczenia usług w sektorze zakładów sportowych należy przyjąć w celu ustalenia, czy przywołane postanowienia traktatu umożliwiają ustanowienie w przepisach krajowych systemu monopolistycznego na rzecz państwa oraz systemu koncesji i zezwoleń, który w ramach określonej liczby koncesji przewiduje: a) istnienie ogólnej tendencji ochrony posiadaczy koncesji wydanych we wcześniejszym okresie na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów; b) istnienie przepisów, które faktycznie gwarantują utrzymanie pozycji rynkowej uzyskanej na podstawie procedury, która niezgodnie z prawem wykluczyła część podmiotów (jak np. obowiązujący nowych koncesjonariuszy zakaz zakładania ich punktów w odległości mniejszej niż określono od punktów już istniejących); c) określenie sytuacji, w których dochodzi do cofnięcia koncesji i do przepadku bardzo wysokiej kaucji, w tym także w przypadku, gdy koncesjonariusz prowadzi, bezpośrednio lub pośrednio, działalność transgraniczną związaną z grami, zbliżoną do tej objętej koncesją?

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-369/11)

(2011/C 282/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych dla zastosowania się do art. 6 ust. 3 i do załącznika II do dyrektywy

91/440/EWG⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym oraz art. 4 ust. 2 i art. 14 ust 2 dyrektywy 2001/14/WE; art. 4 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE⁽²⁾; art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty stawiane przez Komisję Republice Włoskiej dotyczą niezależności organu wykonującego istotne funkcje w zakresie dostępu do infrastruktury, pobierania opłat (abonamentu) za dostęp do sieci kolejowej oraz uprawnień i autonomii organu kontrolnego.

Przed wszystkim uregulowanie normujące wykonywanie przez zarządcę infrastruktury istotnych funkcji w zakresie dostępu do infrastruktury nie zapewnia wystarczających gwarancji, iż zarządca ten działa w sposób niezależny grupy holdingowej, do której należy i w której skład wchodzi również główne przedsiębiorstwo kolejowe na rynku.

Ponadto, jako że określenie opłat za dostęp do sieci należy do ministra właściwego ds. transportu, podczas gdy zarządca infrastruktury może jedynie wystąpić z propozycją w tym zakresie a jego zadaniem jest wyłącznie obliczenie opłat faktycznie należnych od pojedynczego przedsiębiorstwa kolejowego zostaje on pozbawiony istotnego instrumentu zarządzania, co jest sprzeczne z wymogiem niezależności zarządzania.

Wreszcie nie zapewniono koniecznej pełnej niezależności organu kontrolnego od wszystkich przedsiębiorstw kolejowych, ponieważ personel organu kontrolnego składa się z urzędników ministerstwa transportu a ono samo wywiera decydujący wpływ na grupę holdingową, w której skład wchodzi główne włoskie przedsiębiorstwo kolejowe a zatem również na samo przedsiębiorstwo.

⁽¹⁾ Dz.U. L 237, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 75, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez hof van beroep te Gent w dniu 13 lipca 2011 r. — Punch Graphix Prepress Belgium NV przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-371/11)

(2011/C 282/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Gent

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Punch Graphix Prepress Belgium NV

Strona pozwana: państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy krajowe organy podatkowe mogą wykluczyć stosowanie art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich⁽¹⁾ na podstawie zawartego w tym artykule postanowienia, zgodnie z którym artykuł ten nie stosuje się w przypadku likwidacji spółki zależnej, powołując się na przepis prawa krajowego (w niniejszym przypadku art. 210 kodeksu podatków dochodowych 1992 r.) uznający łącznie przez przejęcie, w ramach którego nie następuje w rzeczywistości żadna likwidacja spółki zależnej, za równoznaczne z łączeniem, w ramach którego faktycznie następuje likwidacja spółki zależnej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 225, s. 6.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-489/08 Power-One Italy SpA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lipca 2011 r. przez Power-One Italy SpA

(Sprawa C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Power-One Italy SpA (przedstawiciele: A. Giussani i R. Giuffrida, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia Sądu (szósta izba) w sprawie T-489/08 wydanego w dniu 24 maja 2011 r., a w konsekwencji:
 - stwierdzenie naruszenia przez Komisję Europejską art. 10 ust. 2 rozporządzenia 1655/2000⁽¹⁾ i art. 14 NAS⁽²⁾, a także ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań;
 - stwierdzenie, w zakresie w jakim pozwała na to stan postępowania, istnienia związku przyczynowego między postępowaniem Komisji i szkodami poniesionymi oraz w dalszym ciągu ponoszonymi przez Power One Italy, a w konsekwencji nakazanie Unii, na podstawie art. 268 TFUE (dawny art. 235 WE) wypłaty na rzecz Power One Italy odszkodowania z tytułu szkód przez nią poniesionych, oszacowanych na kwotę 2 876 188,99 EUR, lub kosztów poniesionych na realizację projektu PNEUMA, wynikających z dokumentów załączonych do odwołania i będących w już w posiadaniu Komisji oraz stanowiących przedmiot żądań podniesionych w toku postępowania.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie, w pierwszej kolejności, naruszenie ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, jeśli chodzi o stwierdzenie nieuwzględnienia wymogów formalnych.

W pkt 47 zaskarżonego postanowienia Sąd uznał, że ze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji skarżąca mogłaby odnieść korzyść większą niż zwrócone kwoty, odpowiadającą odzyskaniu całkowitej pomocy finansowej przewidzianej dla spornego projektu i że „można uznać, iż wypłata tej kwoty tytułem odszkodowania miałaby bezpośredni związek ze stwierdzeniem nieważności wspomnianej decyzji”, uzasadniając w ten sposób argumentację dotyczącą nadużycia proceduralnego. Według wnoszącej odwołanie Sąd tym samym w sposób arbitralny oddzielił przedstawione przez nią żądanie od zasadniczego ogółu czynności, które złożyły się na zachowanie wywołujące szkodę, jak również od zdarzenia wywołującego szkodę, które stanowią poniesione łącznie wydatki. Zdaniem wnoszącej odwołanie uwzględnienie podniesionego przez Komisję zastrzeżenia nie zostało zatem należycie uzasadnione.

Zarzut drugi podniesiony na poparcie odwołania dotyczy naruszenia ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz niewłaściwego zastosowania zasad dotyczących ciężaru dowodu i gromadzenia materiału dowodowego, jak również niewystarczającego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia twierdzeń dotyczących pozostałej szkody.

Zgodnie z pkt 55 postanowienia Sądu „skarga nie określa charakteru i zakresu pozostałej szkody, którą jakoby poniosła [wnosząca odwołanie]” oraz „w skardze nie zostało wyjaśnione, z jakich powodów [wnosząca odwołanie] uważa, że pozostała szkoda wynikała z wycofania systemu finansowania spornego projektu przez Komisję”. Według skarżącej należy w tym względzie wskazać, że szkoda poniesiona przez daną spółkę może zostać określona wyłącznie *in re ipsa*, podczas gdy przedmiotowy system finansowania miał konkretne przeznaczenie, identyfikowalne w postaci wykonanego projektu, i jego odwołanie musiało wiązać się z poniesieniem kosztów, na które w braku takiego udziału dana spółka nie byłaby narażona. Powyższa argumentacja, przedstawiona już w uwagach dotyczących podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności, (uwagach, do których załączony został także budżet spółki wnoszącej odwołanie) nie została zbadana przez Sąd, który ograniczył się do zakwestionowania braków zarzutu dotyczącego poniesionej szkody.

Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi naruszenie ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i niewłaściwe zastosowanie zasad dotyczących ciężaru dowodu i gromadzenia materiału dowodowego, jak również brak oceny okoliczności mających decydujące znaczenie dla sporu, jeśli chodzi o związek przyczynowy.

W pkt 57 zaskarżonego postanowienia, w odniesieniu do związku przyczynowego, Sąd stwierdził, że spółka wnosząca odwołanie „nie przedstawiła żadnej wskazówki dotyczącej wpływu zachowania, o którym mowa, na okoliczność, iż poniosła ona koszty spornego projektu przekraczające maksymalną kwotę, do której zobowiązała się Komisja”. W ocenie skarżącej wydaje się oczywiste, że w tym wypadku ocena Sądu pozostaje w niezgodzie z faktami wynikającymi z akt sprawy. Jej zdaniem Sąd w istocie przeinaczył zgromadzony materiał dowodowy poprzez zanegowanie istnienia oczywistego